

Uneltele tâmplarului

Odată demult, într-un sat mic, trăia un tâmplar. El avea un atelier plin de scule de tâmplărie. Într-o zi, pe când stăpânul nu era în atelier, uneltele s-au luat la ceartă. S-au sfădit multă vreme...

- Ceva mai rău ca fierăstrăul cel cu colți ascuțiți, nu se află sub soare! Dinții lui sfășie și el taie tot, ce-i iese în cale... ca un balaur...

- Ce să mai spunem despre rindea, care mușcă fără milă, ca o fiară!

- Dar ciocanul care zdrobește totul cu violență? Ce spuneți de el?

- Sau cuiele, subțirele, care străpung și pătrund în orice cu vârful lor ascuțit. Înțepă!

- Să nu uităm rașpela, care pilește, uniformizează, zgârâie totul!

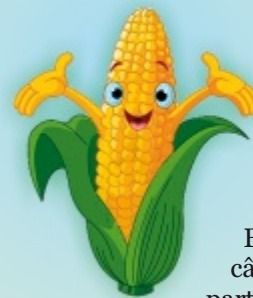
Așa se tânguiau uneltele tâmplarului și până la urmă au hotărât că nu mai pot trăi împreună. Unele dintre ele, pentru răutatea lor fără de seamă, pentru violența faptelor săvârșite ar trebui gonite cât mai departe, surghiunite. Ciocanul era de părere că rindeaua, îndeosebi, trebuia alungată. Rindeaua credea că fierăstrăul nu mai putea rămâne nici o clipă lângă celelalte unelte. Fierăstrăul nici nu voia măcar să mai audă de cuie, care pe lângă răul ce îl făceau, mai erau atât de mici și ascuțite... Cuiele erau pornite împotriva rașpelei... rașpela împotriva daltei, care despica totul... împotriva rindelei, cuielor, ciocanului, fierăstrăului...

Toți erau împotriva tuturor... Sculele vorbeau foarte mânioase și în același timp. Era zarvă mare. O larmă fără seamă.

Deodată ușa s-a deschis și a intrat tâmplarul. Îndată s-a făcut liniște deplină.

Meșterul a luat o scândură, a măsurat-o și a tăiat-o cu fierăstrăul, apoi bucățile le-a finisat cu rindeaua. A bătut cuie cu ciocanul și la sfârșit a netezit totul cu rașpela și șmirghelul. Folosind fierăstrăul care sfășie, rindeaua care mușcă, ciocanul care zdrobește, cuiele care înțepă și rașpela... tâmplarul făcuse un minunat scrânciob pentru copii.

Mâna lui iubitoare a mânăit uneltele cele "rele" și le-a pus împreună să facă ceva bun, frumos și de folos...

Porumbul cel bun

Era odată un fermier care cultiva un soi de porumb cu care câștiga toate concursurile de agricultură. În fiecare an participa la concurs și obținea diploma de "Cel mai bun fermier".

Într-o zi, un reporter i-a solicitat un interviu pentru ziarul local, cerându-i să împărtășească secretul celui mai frumos porumb. Fermierul a fost întrebat cum își creștea sămânța, cum pregătea terenul, cum își îngrijea recolta, iar toate întrebările primeau răspunsuri sincere și directe.

- Dacă ar dori cineva să cumpere sămânța dumneavoastră, cum ar trebuie să procedeze?

- Trebuie doar să ceară, pentru că eu împart din sămânța mea și vecinilor.

- De ce faceți asta? Doar vecinii dumneavoastră participă și ei la concursurile organizate și sunteți concurenți...

- Cum, nu știți? Răspunse fermierul. Vântul împrăștie polenul porumbului. În cazul în care vecinii mei cultivă un porumb de calitate inferioară, nici porumbul meu nu va avea o calitate bună, el degradându-se în fiecare an. Dacă doresc să am un porumb bun, atunci trebuie ca și vecinii mei să aibă un porumb de calitate.

Reporterul a rămas mut de uimire. Secretul porumbului frumos, care obținea în fiecare an premii la concursuri, era că devenea mai bun pe măsură ce și ceilalți fermieri aveau porumb din ce în ce mai bun.

La fel este și în viață. Dacă dorești să ai pace, trebuie să aibă și vecinii pace. Cei care doresc să aibă o viață mai bună trebuie să îi ajute și pe alții să aibă o viață mai bună. Pentru că valoarea unei vieți este măsurată prin viețile pe care le influențează. Iar cei ce doresc să fie fericiți trebuie să-i ajute și pe alții să găsească fericirea, pentru că bunăstarea noastră este legată de bunăstarea celorlalți.

Vă recomandăm să citiți
"Viețile Sfinților pentru copii"

